

Tak rád by složil verše o houpací židli
Bojí se ale pohybu
Který tu zůstane i potom
Až povstane a projde zahradou

Židle se kolébá a sama

Budí to hrůzu jako za náletu
Ještě to trvá ještě to má lhůtu
A on se děsí dotýkat té věci
Aby zas nezavinil nový hrozný pohyb

Bez hlesu z neprůhledných vod
Za banánovým humnem roste rýže
Z průplavu trčí bidla čerenu
A u dna plují moudré černé ryby

Čas přesně rozpůlený jako jablko
Na noc a ráno tma o třmíncích dvou
Na kovadlině krve rovně vytepaná
V jeskyni ucha tma a přece slyším den

Tma která nebývá a otisknutá v jílu
Asie povstává jak těžká labuť z hlíny
Na hráze přilétají ptáci bez zpěvu
Až příliš nepodobní našim ledňáčkům